

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η Ξεομολόγησις

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Τότε, Ξεφρα, τὸ χέρι τοῦ "Ἐκτορος μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καί, μὲ φωνὴ τοιαυτήν, κυττάζοντάς με στὸ βάθος τῶν ματιῶν, μοῦ εἶπε:

— Φρέντ, θὰ χωρισοῦμε... δὲν θὰ ξαναἰδωθοῦμε ποτὲ ἴσως. Ξέρεις τὴ μέρα ποὺ σὰς βόηκα μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, τοὺς δύο σὰς ἐξέσκα και τὴν πεθαμένην...σὺ εἶπες δὲν ἤθελα νὰ σε ρωτήσω ἂν ἦσουν ἑραστὴς τῆς, γιατί τὸ εἶδισα αὐτὸ ἀνόητο και σκληρὸ.

Τὸν διέκοψα μὲ μιὰ φωνή, μὲ μιὰ φωνὴ πληγωμένου:

— "Ἐκτωρ!

Μάντενα τί ἤθελε νὰ πῆ.

Σκεφτόμουν τὴ σκέψι τοῦ.

Θὰ ἤθελα νὰ τοῦ κλείσω τὸ στόμα διὰ τῆς βίας...ἢ νὰ φύγω γιὰ νὰ μὴ ἀκούσω.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε λαχανιασμένος, μῆνες τώρα, αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ποὺ δὲν σοῦ ἔβανα τότε, βρισκεται ἐδῶ, στὸ λαϊκὸ μου... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πειά. Εἶνε τρελλό, εἶνε σκληρὸ αὐτὸ ποὺ κάνω. Ἄδιαφορο... Μπροστά σ' αὐτὸ τὸν τάρο, ἀπάντησέ μου. Ὅχι...Ὅχι μου δὲν ἦσαν ἑραστὴς τῆς.

Ποια ψυχικὴ δύναμις μίλησε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ τὰ χεῖλη μου, χωρὶς ἐγὼ οὐτε νὰ τὸ σκεφθῶ, οὐτε νὰ τὸ θελήσω νὰ μιλήσω ἐτσι... Δὲν ξέρω... ἂ κ ο υ σα μόνου τῆ φωνῆ μου ν' ἀπαντήσῃ:

— "Ὀχι, σὰς τὸ δοκίμομαι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κλονίσθηκα...

Συγχρόνως ὁ "Ἐκτωρ ἀπομακρύνθηκε, χειρωνακτικὰ σάν τρελλός και λέγοντας:

— Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ!

Ὁ Φράνσις ὄρμησε, ἔτοιμος νὰ μὲ δεχτῆ στὴν ἀγκαλιά τοῦ.

— "Ἐ, λοιπὸν, τί συμβαίνει; μὲ ρώτησε:

— Ἐγὼ γαντζώθηκα ἀπὸ τοὺς ὄμους τοῦ και τοῦ ἀπάντησα:

— Πάρε με! Πάρε με!

Ὁ Φράνσις ὄκνῃ κρατώντας με ἀπὸ τὸ μπράτσο γιὰ νὰ μὴ πέσω κάτω, μ' ἔπηρε ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο και μὲ ὄδηγησε στὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο ἐξεκίνησε ἀμέσως.

Μόλις κἀθησα κι' ἐνοιῶσα τὴ συναισθητὴ τῆς ταχύτητος, παγωμένῃ ἰδρώσας μοῦ μούσκεψε ὅλο μου τὸ κορμί...

"Ἐτετα ἔπαγα πειά νὰ αἰσθάνομαι...

Εἶχα λιποθυμήσει...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

"Ὅταν συνήλθα, εἶδα τὸν Φράνσις καθισμένο πλάι στὸ κρεβάτι

οἰοσιότερο ἀπὸ μένα, ἀφρο ἐβόλαγε ἀκόμα τὰ γράμματά τοῦ.

Δὲν μποροῦσα νὰ μάθω τὸνομά τοῦ. Πῆγα νὰ κάψω ἄλλη μιὰ φ ο ρ ῶ νὰ τὰ δαχτυλά μου, προσπαθώντας νὰ βγάλω μὲς ἀπ' τὴ φωτιά τὸ σκέπὸ αὐτοῦ τῆς καρβουνιασμένης σιγάτης. Τίποτα! Τίποτα!

"Ἐφράνσις. Μὲ μῖσος και ἀγάπησις λίσσα ἐπνίξα μέσα μου μερικὲς λέξεις ποὺ μοῦ ἤρθαν στὸ στόμα γιὰ τὴ νεκρή. "Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔπασα. Ἐπασα φοβερὰ. Και νὰ εἶμαι υποχρεωμένος νὰ ξαναγυρῶ σὲ λίγο μέσα σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα, κοντὰ τῆς, στὸ φέρετρό τῆς!

Προσπάθησα νὰ συγκατηθῶ ὄρθιος στὰ πόδια μου και ἔαυρα τὰ βηματὰ μου ἕως ἐκεῖ.

Μπαίνοντας ἀντίκρισα τὸ φίλο μου ποὺ εἶχε πέσει γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ και κυττοῦσε τὸ πρόσωπο τῆς νεκρῆς.

"Ὅταν μὲ εἶδε ἔστρεψε τὸ βλέμμα του και μοῦ εἶπε:

— Κίτταξέ την! Πόσο εἶνε ὀρατὰ, ἀόμοια και ἔτσι ποὺ εἶνε νεκρή! Δὲν τοῦ ἀπάντησα μὲ λόγια. Τοῦ ἔνεψα μόνον καταφατικὰ, σάν νὰ ἐνέκωνα τὶς κρίσεις του γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Πουλίας. "Ἐπειτα ἔπειτα ἐξαντλημένος σὲ μιὰ πολυφρονία, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Ζὰκ εἶχε σηκωθῆ και πέρνοντας τὸ χέρι τῆς νεκρῆς, τὸ φίλοσε και ψιφιδίσει:

— "Ἦσουν ὀρατὰ! "Ἦσουν γιὰ μένα πάντα πιστὴ!...

"Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐφοβίσα και θέλησα νὰ φύγω... Συγκατηθῆ... και ὄμως. Δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω τὸ φίλο μου μονάχο πλάι στὴ νεκρή...

μου.Μοῦ εἶπε ὅτι ἐρηγούμεν ὀπὸ τὸν πυρετὸ τρεῖς ὀλόκληρες ἡμέρες κι' ὅτι στὸ παραλήρημά μου, ἡ πιὸ ἀκατανόητες κουβέντες ἐβγαῖναν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Μπρόδενα τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας - Τερέζας και τῆς Βαλεντίνης στὶς ἐκρήξεις τῆς ἀτελεισίας μου και στὶς κατάρες ἐναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἐαυτοῦ μου.

Μεσὰ τὸ πέρασμα ὄμως αὐτῆς τῆς κρίσεως, ἤμουν πειά ἐντελῶς γαλήνιος. Θυμίζομουν τὰ πάντα, μὰ ἐνοιῶθα τὴν καρδιά μου ξεραμένη κι' ἐρημη. Ὁ ἄλλος κανεῖς ὅτι τὰ λίγα λόγια τὰ σύντομα και τρομαρὰ ποὺ εἶχα ἀλλάξει μὲ τὸν "Ἐκτορα στὸ κοιμητήριο, ἄναψαν στὴν καρδιά μου μιὰ πυρκαῖα, στὴν ὁποία ὄλη μου ἡ εὐαισθησία εἶχε χεθῆ μὲ μῖα.

Αἰσθανόμεν τὰ νεφρά μου τοιαυτὰ, μιὰ πλήρη ἀνικανότητα γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἀκόμα κι' ἡ σκέψι τοῦ μόνο μοῦ προκαλοῦσε ὄρβο, ἔνα ὄρβο ἀναροφρόντος μπροστά στὶς συνέπειες ποὺ μπορεῖ νὰεῖ μιὰ ὀτοροπὴ τῆς ἀρρώστιας τοῦ.

Σιγὰ σιγὰ ὄπισσο πρόσεξα ὅτι ἡ ἀμνησίσις μου δὲν ἦσαν ἐπιβλόντες, γιατί κἀθε φορὰ ποὺ τὶς ἀνακαλοῦσα, δὲν δοκιμάζα πειά αὐτὸ τὸν ἔσωτερο κλονισμὸ ποὺ ἔνα ὄνομα, ἔνα πρόσωπο, μιὰ μωροδιά μου προκαλοῦσαν ἄλλοτε.

Ξαναθυμίζομουν σὲ ὄλους τῆς τοῦς σταθμοῦς τῆ ζωῆ μου τοῦ τελευταίου καιροῦ.

Δὲν εἶχα παρὰ νὰ κλείσωτὰ βλέφαρά μου γιὰ νὰ ξαναἰδῶ τὴ Βαλεντίνη, τὴ μακροχρονίη μου φίλη, τὰ μάτια τῆς, τὰ χλομά και γαλάξια, τὴ χουστὴ τέρφα τῶν μαλλίων τῆς, τὰ λεπτὰ τῆς χεῖλη και τὸ ὕπερογο φιλντιστὸν δοντιῶν τῆς.

Μιὰ βαθειὰ στοργὴ ἐξεπνιόταν τότε μὲς ἀπ' τὴν καρδιά μου γι' αὐτὴ, μιὰ ἀπέραντη λατρεία ὄπως γιὰ μιὰ ψυχὴ τοῦ παραδεισοῦ.

Μὰ συγχρόνως οκεφτόμουν.

— "Ὅλα τελειῶσαν, τελειῶσαν γιὰ ὄλη τὴ ζωῆ... Ποτὲ δὲν θὰ ξαναχάσω αὐτὸ ποὺ ἔβανα.

Κι' ἔβλεπα τότε μὲ τὴ φαντασία μου τὸ θάνατο τῆς Μαρίας Τερέζας, μὲ τρόμο, νοιώθοντας στὰ χεῖλη μου μιὰ στυγρὴ πίκρα, σάν νὰ τραῦα τὴ στᾶχτι τῶν καρπῶν τῶν Σοδόμων.

"Ἡ πρώτη μέρα τῆς ἀναρρώσεως μου τελειῶσε μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὶς ὁποῖες δὲν ἐμπιστευθήκα καθόλου στὸ Φράνσις Ὁ Κέντ. Ξετυλιγόντοσαν μέσα μου ἐνὸ μιλῶσαμε γιὰ διάφορα γεγονότα ἀδιάφορα, σάν νὰ εἶχαμε κλείσει μουσικά μεταξὺ μας, μιὰ ἀνακοχῆ.

Μὰ τὸ βράδο, τὴν ὄρα τοῦ ὄπνου, ὄταν ξαναγυρῶσαμε στὸ σπίτι

μου ἔπειτ' ἀπὸ ἔνα περίοπο ποὺ τελειῶσε στὴ σιωπὴ τοῦ εἶπα:

— Φράνσις, ἂν τὸ δέξομαι ἀκόμα, θὰ φύγω μεζὺ σου, ὀποῖτε θελήσης.

"Ἐκείνος μὲ κυττάε σιωπηλῶς κι' ἔπειτα μοῦ ἀπάντησε:

— Βλέπω πὸς εἶσαι γαλήνιος σήμερα... Μὰ αὐριο;.. Ἀρημονάς πὸς ὑπάχει στὸν πύργο τοῦ Σαγιάρ μιὰ γυναῖκα ποὺ σ' ἀγαπὰ και σὲ περιμένει;..

Ἐγὼ κούνησα τὸ κεφάλι μου και τοῦ εἶπα:

— Δὲν θὰ ἐναγαυρῶσαι πειά, γιὰ πολὺ καιρὸ, στὸ Πλουί. "Ἄν ἀρνηθῆς νὰ μὲ πάρης μεζὺ σου, θὰ φύγω μόνος μου ἀπὸ τὴ Γαλλία. Θὰ φύγω... Θὰ πάω μακριά... Γιὰ πολὺ καιρὸ...

"Ἐστὸ ἀπάντησε ὁ Φράνσις.

Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δύο ἐπιστολὲς και μοῦ τῆς ἔδωσε:

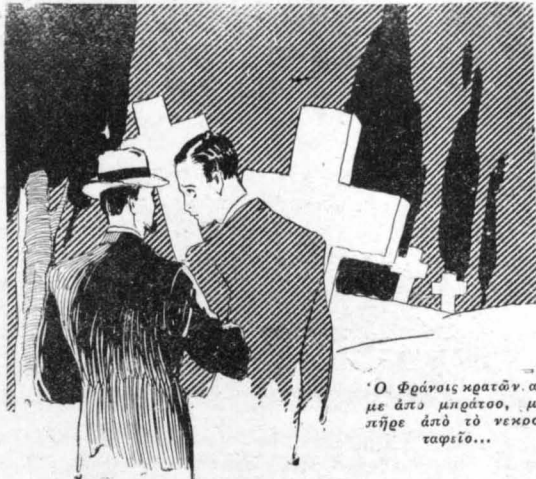
— Διάβασε αὐτὲς πρώτα. "Ἐτσι θὰ καταλάβης μὲ πόση ἀνησυχία περιμένα τὴν πλήρη σου θεραπεία.

Πῆρα τὶς δύο ἐπιστολὲς και ἔσχισα τοὺς φακέλλους...

"Ἦσαν κι' ἡ δύο ἀπὸ τὴν Βαλεντίνη; "Ἡ μιὰ εἶχε φτάσει τὸ πρωτὶ τῆς κηδείας κι' ἡ ἄλλη τὴ μεθελομένη.

"Ἦσαν κ' ἡ δύο πλημμυρισμένες ἀπὸ ἄγωνια κι' ἀπὸ στοργικὲς ἐπιτιμήσεις γιὰ τὴν ἀδικαιολόγητη σιωπὴ μου...

Καθὸς τὶς διάβαζα, νόμισα πὸς ἀκούγα μιὰ μακροχρὴν μουσική, ποὺ τὴν εἶχα ἀκούσει και ἄλλοτε και ποὺ τὴν εἶχα πειά ἐξαθέσει, σκεδὸν

"Ὁ Φράνσις κρατῶν ἄς με ἀπὸ μπράτσο, μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο...

Ένος Ξρωτεύμενου

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ξεχάσει...

Χωρίς να πω λέξι, ξανάβαλα τα δυο γράμματα στους φακέλους τους.

— Λοιπόν, με ρώτησε ο 'Ο' Κέντ.

— Λοιπόν, φίλε μου, του απάντησα, σου τ' επαναλαμβάνω... 'Αν με θέλεις ακόμα θα φύγω μαζί σου όποτε θέλεις... και σήμερα ακόμα.

'Ο Φράνσις φάνηκε ξαφνιασμένος και συγκινημένος από τα λόγια μου... Φαινόταν σαν να μη τ'α περίμενε...

Για άρκετη ώρα άγγισε να κόβη βόλτες μέσα στο δωμάτιο χωρίς να μιλάει.

'Έπειτα στάθηκε μπροστά μου και μου ειπε:

— 'Ακουσε με, Φρέντ, με προσοχή... Ξέρεις ότι τ'όχι σ'έχω κοντά μου, το σέ κάνω σύντροφο στη ζωή μου, είνε ή πιο αγαπημένη μου επιθυμία... Μά τι τ'ό θέλεις;... Σε γνώρισα τόσο σκληρό των έρωτικών συγκινήσεων σου, τόσο ξετρελλωμένο από τη γυναίκα, ώστε φοβόμια μηπως ξυπνήσει και πάλι ο αισθηματισμός σου... 'Αφησέ με να δοκιμάσω την σταθερότητα των αποφάσεων σου... Φεύγω αήθιο του πραι για τις Βρυξέλλες, όπου θα μείνω ξη μέρες... 'Εσύ θα μείνεις εδώ κατά την διάφορα της άπουσια μου... Σκέφου λοιπόν ποιά κι' άναμέτρουσε τις συνέπειες της αποφάσεώς σου... Συλλογίσου ότι άν δεν ελσαι διατεθειμένος να προσφέρεις στην όπόθεσι της ανεξαρτησίας της 'Ιρλανδίας, την περιουσία σου, τον καθή σου, άκόμα και τη ζωή σου, δεν άξίζει τον κόπο να μάς άκολουθήσης...

'Ο φίλος μου στάθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε:

— 'Όταν θά ξαναγυρίσω, θά μου πής τ' αποτελέσματα των σκέψων σου. Και σου υπόσχομαι ότι άν δεν έχεις άλληξει γνώμη, θά σου άπαντήσω: «'Ελα μαζί μου... Φεύγουμε για την καινούργια ζωή...»

Τόν κόνταξα στα μάτια και του απάντησα:

— 'Εστω! Λέγομαι. Είμαι σίγουρος για τη σταθερότητά μου. Μά δεν είνε σκληρό από που κανείς τώρα με τ'ό θέλεις να μ' άφήσης μόνο τόνος μέρες, ειςολη λεία των άναμνησών μου;

'Ο Φράνσις χαμογέλασε στοργικά, μου έπιασε τ'ό χέρι και μου ειπε:

— Κάνε ό,τι κάνουν οι δόκιμοι μοναχοί: πριν φορέσης τ'ό ένδυμα του έξιλασμού, εξέτασε τη συνειδήσή σου... Ξαναρχισε με τη σέχη σου τ'ό ταξίδι τ'ό παρελθόντος... Όμηήσου όλη τη ζωή, όλα τ'α περιστατικά της, εχάρματα και δυσάρεστα. 'Ετσι θά καταλάβης καλύτερα την άξια αυτών που πρόκειται να θυσιάσης όριστικά για πάντα...

Και άφου ειπε τα λόγια αυτά, ο φίλος μου μ' άφησε πληγαινότατα να πλαιγίσω.

Τό άλλο πρωί όταν ξυπνησα, ειχε φύγει για τις Βρυξέλλες, χωρίς προηγουμένως ν'αφή να με δη...

Είχα μείνει πειά μόνος... Μόνος μαζί με τις σκεψεις μου μαζί με τ'ό παρελθόν που ειχα άποφασίσει να θυσιάσω για πάντα, με τ'ό παρελθόν αυτό που έκλεινε τη μεγαλυτερη άγάπη της ζωής μου, τη Βαλεντίνη, την όποια, όπότ'όσο, έπρεπε ν' άπορηθώ, να θυσιάσω μαζί του.

«Νά φύγω! Νά φύγω μακριά!
[Ξέρω πώς τ'α πουλιά
είνε μεθυσμένα, πετώντας άνό-
[μωσα από τόν
άέρα' και τ'α κώματα.

ΜΑΛΛΑΡΜΕ

'Ακολούθησα τη συμβουλή του Φράνσις 'Ο' Κέντ, την ακολουθήσα πιστά, κατά γράμμα.

Μέσα στην άπόλυτη μοναξιά μου αυτή στην όποια δεν έβλεπα να δέν επικοινωνούσα με κανένα, ξανάχανα τ'ό ταξίδι τ'ό παρελθόντος. Ξανάχρησα τ'α αγαπημένα κι' ένοχα χρόνια που πλήγωσαν τόσο βαθεία την καρδιά μου.

'Όδου έγω τώρα στο τέλος αυτού τ'ό ταξιδιού.

'Ενωμεταξύ ή μέρες που ειχε όρισει για την άπουσία του ό Φράνσις πέρασαν κι' ό φίλος μου πρόκειται να ξαναγυρίσει σε λίγες ώρες.

Θά με βρή τώρα πού σταθερό στην άπόφασή μου. Θά τόν ακολουθήσω χωρίς κανένα διαταγμό, θυσιάζοντας τ'α πάντα.

'Αν έμνε άκόμα μέσα μου κάποιο ίχνος αισθηματισμού ή λεπτομερής έπισκόπησις της συνειδήσεώς μου, τ'ό εξαφανίσαι, τ'ό κατέστρεψε.

Ποτέ δεν ειδα τόσο καθαρά στο παρελθόν μου, ούτε, όπως μου φαίνεται, στο μέλλον μου, όσο αυτές τις ήμέρες.

Τό παρελθόν ήταν σκληρό και όμοιο τ'ό αγαπώ, όπως αγαπάει κανείς τ'ό ίδιο του τ'ό κορμί, όπως αγαπάει τη φύσι και τη ζωή... 'Εκοφα πρό όλίγου με τ'ό ίδιο μου τ'ό χέρι, πού όπότ'όσο δεν έτρεπε καθόλου, τόν τελευταίο δεσμό πού μ' ένωσε με τ'α περασμένα. 'Εστειλα μιά έπιστολή στη Βαλεντίνη. Τις εξέθεσα τις άφορμές, τις ύψηλες άνθρωπιστικές άφορμές πού μ' έξαναγκάζουν να την άποχαιρηθώ για πάντα και να τ'αώ μιά ύψηλη άνθρωπιστικη άποστολή στη ζωή μου.

Τ'ε τελευταία δάχρυα της εδαισθησίας μου τ'α έχυσα άπάνω στο γράμμα μου αυτό. Τώρα μου φαίνεται πώς εξαπληθήσει ή πηγή των δακρύων μου και δεν θά ξανακλάψω.

'Ανεϊξομ πειά τ'ό μέλλον με μιά έπίσημη γαλήνη.

Βέβαια δεν θά γνωρίσω πειά τις συγκινήσεις τ'ό έγωιστικού έρωτος, τις τόσο φριχτά γλυκές, μά και δεν θά αισθανθώ πειά στα χείλια μου την πιερη γεύσι των άπανθρωπακωμένων καρπών της άμαρτίας.

Και τι μεγάλη άνταμοιβή για τη στέρησι αυτή! Τι θεία, τι υπεράνθρωπη άνταμοιβή!

Θά νοιώσω έπιτέλους τη χαρά πώς ύτάρχω κι' άράζομαι για άλλους κι' όχι για τόν έαυτό μου, πώς δεν δημιουργώ γύρω μου άνθρώπινο πόνο.

Πέρα άπ' τ'ό σωριασμένο διάκομο της περιόδου των έρωτών μου, διακρίνω ένα πεδίο άπέραντο, άνοιχτό στη συμπόνια για τούς άνθρώπους, στην προσπάθεια γι' αυτούς.

Δέν ύτάρχει άλλωστε μονάχα ό έρωσ στη ζωή... 'Υτάρχουν κι' άλλες χαρές, πού γλυκές ίσως, πού εχάριστες πού δεν άφήνουν στο τέλος ένα πιερό καταστάλαγμα πίκρας...

'Υτάρχουν χαρές πού φέρνουν ήλιανοποίησι, πού σέ κάνουν ύπερήφανο, πού δικαιολογούν την ύπαρξή σου στον κόσμο...

'Ο όρόμος πού ειχα ακολουθήσει δεν ήταν ό ίσος... Χάρισα την άγνότητά μου σε μιά παντρεμένη γυναίκα πού παρόδιδα, για μένα, τ'ό σούγυό της, για να πεθάνω κατόπιν έξ αίτιας μου και έπειτα άγάπτης μιά άγνη ύπαρξι, την όποια θάπρεπε ν' αγαπίσω πρώτη...

Μά τώρα πάνε πειά οι έρωτες.

Πάει ή νεότης...

'Η άβριον είνε μια νέα ήμέρα...

Μου φαίνεται πώς αρχίζω να γινόμια εύτυχισμένος...

Μου φαίνεται πώς ξαναρχίζω να ζω...

TEACOS

ΜΙΑ ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εχάριστησουν τούς πολυλήπεις άναγνώστες των άπεφασισών, έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δωρόν, να τούς διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τ'άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. 'Ετσι, όσοι από τούς άναγνώστες μας παρουσιάζουν τ'α τέσσερα βιβλία, τ'α όποια χρειάζονται, για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τ'ού Μπαλζακ ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τ'ού 'Ιουλιού Βέρν, πληρώνοντας άκ τ'ό δραχμάς για τ'ό καθένα άπ' αυτά, άντι τών 20 που τιμώνται έκαστον. Μά άλλους λόγους, σάς παρουσιάζεται μιά μοναχική εύκαιρία για ν' άποκτήσετε δυο άριστοεργήματα.

'Η διανομή των δύο αυτών έργων της Βιβλιοθήκης τ'ού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ήρχισεν ήδη, τόνον διά τούς άν 'Αθήνας και Πειραιά άναγνώστες μας, όσον και διά τούς έν ταίς έπαρχίαις, διά τών κατά τόπους 'Υποπρακτορείων τ'ού πρακτορείου έφημερίδων «Σ.Τοσακίσης»